

*O głębokości bogactw, mądrości i wiedzy Boga!
Jakże niezbadane są Jego wyroki i nie do wyśledzenia Jego drogi!
Kto bowiem poznał myśl Pana? (Rz 11, 33-34)*

Drodzy bracia i przyjaciele,
niech Pan obdarzy was pokojem!

W niezbadanych planach swej miłości, dnia 31 maja 2003 roku Pan poprosił nas, abyśmy zwrócili Mu dar naszego brata

Antonio Ascenzi
Wikariusza generalnego Zakonu.

Z wielką gorliwością i miłością służył Prowincji Rzymskiej, do której należał oraz całemu Zakonowi Braci Mniejszych Kapucynów.

Kuria Generalna Braci Mniejszych Kapucynów oraz Prowincja Rzymska jest bardzo wdzięczna za Waszą serdeczną i braterską bliskość w dniach, w których przeżywaliśmy tragiczne i przedwczesne odejście naszego Współbrata. Dzięki modlitwie tych wszystkich, którzy znali i kochali br. Antonio, niech otrzyma od Pana nagrodę przewidzianą dla sług dobrych i wiernych.

W imieniu naszym i wszystkich Braci Kapucynów, a szczególnie Braci z Prowincji Rzymskiej, wyrażamy wdzięczność za Wasze gorliwe i aktywne uczestnictwo w naszej żałobie.

Niech św. Franciszek towarzyszy Wam na waszych drogach i niech Was błogosławi.

Z braterskim pozdrowieniem

Br. John Corriveau
Minister generalny OFMCap.

Br. Giovanni Ferri
Minister prowincjalny OFMCap.

W trzydzieści dni po śmierci br. Antonio, w poniedziałek, 30 czerwca, o godz. 19.00, w parafii św. Feliksa z Cantalice w Rzymie, będzie celebrowana Msza św. w intencji naszego współbrata.

Br. Antonio Ascenzi

Wikariusz Generalny Zakonu Braci Mniejszych Kapucynów

Dnia 31 maja 2003 roku o godz. 14.45, br. Antonio Ascenzi, Wikariusz generalny Zakonu ginął w wypadku samochodowym na drodze prowadzącej z Katanii do Ragusy. Ten tragiczny wypadek drogowy wydarzył się w pobliżu Francofonte, gdzie samochód osobowy, w którym podróżował br. Antonio, zderzył się z samochodem ciężarowym, który zatarasował drogę. Kierowca ciężarówki stracił bowiem kontrolę nad pojazdem z powodu śliskiej nawierzchni asfaltowej zmoczonej deszczem. Samochód marki Renault Kangoo, którym jechał br. Antonio, był prowadzony przez br. Luigięo Siviero. Bracia wyruszyli z klasztoru kapucynów w Modica (Ragusa) zaraz po obiedzie i skierowali się najpierw do Cesena, aby spotkać się z tamtejszą wspólnotą lokalną, a następnie mieli udać się do Bari. Wikariusz generalny został uwięziony w pociągowej karoserii i trzeba było rozciąć ją palnikiem acetylenowo-tlenowym, aby wydobyć go na zewnątrz. Ciało br. Antonio zostało przewiezione do prosektorium szpitalnego w Lentini w celu dopełnienia procedur prawnych. Br. Luigi w stanie ciężkim został przetransportowany ambulansem do szpitala „Cannizzaro” w Katanii i po reanimacji uznano, że jego stan zdrowia jest poza niebezpieczeństwem śmierci.

Br. Antonio Ascenzi jako Wikariusz generalny (2000) przybył na Sycylię, aby dokończyć swojej posługi, którą pełnił wielką kompetencją i poświęceniem w Prowincjach Wyspy (stan jego zdrowia bowiem nie był najlepszy w ostatnich latach). Siostra śmierć zaskoczyła br. Antonio na drodze, która prowadziła go do braci oczekujących na jego odwiedzin. Wspólnota braci w Syrakuzach udzieliła szybko wszelkiej możliwej pomocy w tej tragicznej sytuacji.

Br. Antonio Ascenzi urodził się w Rzymie 21 stycznia 1946 roku na bardzo zaludnionej peryferii Centocelle, gdzie bracia kapucyni mają swój klasztor, infirmerię prowincjalną i parafię pod wezwaniem św. Feliksa z Cantalice. Minister prowincjalny Prowincji Rzymskiej br. Giovanni Ferri, podczas uroczystości pogrzebowych powiedział:

W tej parafii byliśmy gorliwymi ministrantami, którzy będąc pod pełną troski opieką duszpasterską braci, odpowiedzieliśmy na wezwanie Pana, aby pójść za Nim w życiu zakonnym i kapłańskim. Do takiego wyboru naszego życia w dużej mierze przyczyniły się również nasze chrześcijańskie rodziny, które nie tylko nie przeciwstawiły się naszej decyzji, ale jeszcze nam pomogły, aby lepiej odpowiedzieć na powołanie Boże.

Chcielibyśmy, aby ta sama wiara była dzisiaj dla nas światłem, które rozprasza ciemności śmierci tak niespodziewanej i tragicznej i ukazuje pogodne oblicze Boga, Ojca miłosierdzia przyjmującego do siebie naszego drogiego brata Antonio.

***

Odkąd br. Antonio przyjął habit kapucyński w klasztorze nowicjackim w Fiuggi w 1962 roku i skończył studia przewidziane do święceń kapłańskich (1971), w jego sercu i umyśle pozostał świetlany ideał „prawdziwego brata mniejszego”, który w całym jego nie tak długim życiu wyrażał się w trosce o formację braci, początkową i ciągłą, najpierw na poziomie regionalnym, następnie krajowym aż w końcu na poziomie całego Zakonu.

Br. Antonio zdobył licencjat z Teologii Moralnej na Akademii św. Alfonsa w Rzymie, a następnie pracował nad doktoratem, który obronił 1984 roku na Antonianum na temat „Magistero francescano di Paolo VI”.

Curriculum studiorum oraz plan formacyjny kapucynów z Prowincji Rzymskiej a następnie Italii Środkowej, są również owocem jego inteligencji i wrażliwości. W tym klimacie ciągłego wzrostu w kulturze i duchu franciszkańskim, troszczył się o biblioteki i publikacje franciszkańskie, o sympozja i konferencje na różnych szczeblach. Dzięki jego wytrwałej zachęce br. Mariano da Altari zdołał ukończyć „Historię Prowincji Rzymskiej”. Dzieło to bardzo potrzebowała Prowincja, która aktywnie brała udział w dziejach całego Zakonu Kapucyńskiego.

Nauczanie Teologii Moralnej dało mu możliwość częstego kontaktu z młodymi ludźmi będącymi jeszcze w formacji zarówno w obrębie Zakonu jak i w diecezji Alto Lazio. W posłudze Ministra prowincjalnego pełnionej w trzechleciach 1994 i 1997, pierwszą jego troską była formacja permanentna, formacja do modlitwy i duszpasterstwo powołaniowe.

Gdy wszedł w struktury organizacyjne kapucynów włoskich pracował usilnie nad powstaniem i rozwojem współpracy pomiędzy Prowincjami włoskimi. Dzięki jego staraniom powstała Konwencja Prowincji kapucyńskich Italii Centralnej (1995). Ta jego działalność przyczyniła się do tego, że został nominowany Wice Sekretarzem Formacji początkowej i ciągłej ówczesnego CISPCap oraz członkiem Komisji redakcyjnej dokumentu *Ratio Vivendi Fratrum*. Przez szereg lat kierował miesięcznikiem *Notiziario dei Cappuccini*. Wpatrzony w przyszłość Zakonu we Włoszech, widział jasno konieczność zjednoczenia sił oraz nowego rozdysponowania braci, aby pozostali oni nadal „braćmi ludu” (*frati del popolo*), świadkami braterstwa ewangelicznego i zaczął nową ewangelizacji.

Wspólnota braterska była kolejnym priorytetem, któremu br. Antonio poświęcał swoją uwagę i siły. W liście z okazji święta św. Franciszka w 1994 roku pisał: *W tym roku, zgodnie z podjętymi decyzjami przez CIMPCap i zaproponowanymi Kapituł Generalnej oraz zgodnie z sugestiami Kapituły prowincjalnej z lutego* (na której został wybrany Ministrem), *nasza droga formacyjna będzie skoncentrowana na tematyce: „Dar wspólnoty braterskiej”. Ten temat będzie omawiany i analizowany pod różnymi aspektami.* Proponował ten sam temat Sekretariatowi prowincjalnym - precyzując tylko bardziej jego sformułowanie: „Życie braterskie we wspólnocie” - aby umieściły go w generalnym programie na rok 1994-1995. Został on podzielony na cztery etapy: nasze życie braterskie i kapucyńskie w jego specyfice poświęcenia się Bogu za przykładem św. Franciszka; od Kościoła-tajemnicy-comunio do wymiaru tajemnicy-comunio wspólnoty zakonnej; modlitwa i kontemplacja duszą wspólnoty braterskiej; od Kościoła-sakramentu jedności do wymiaru apostołskiego wspólnoty zakonnej.

***

W sprawozdaniu na Kapitułę prowincjalną Prowincji Rzymskiej w 2000 roku br. Antonio pisał: *Doświadczyłem w nadmiarze cierpliwości i dobroci Boga w moim życiu i posługiwaniu.* Jego posługa wykładowcy teologii moralnej, przełożonego lokalnego, Ministra prowincjalnego i Wikariusza generalnego Zakonu była naznaczona głębokim i ukrytym doświadczeniem duchowym. Cierpliwość i dobroć, których doświadczał w swym sercu były zawsze obecne w jego życzliwych i przyjacielskich relacjach ze wszystkimi ludźmi.

Wzmiankę o tych darach - można powiedzieć charyzmatach - tak bardzo ludzkich, ewangelicznych i franciszkańskich znajdujemy w jego osobistym wyznaniu skierowanym do braci: *Zachowuję w sercu wiele wspaniałych wspomnień. Mam wyryte w pamięci twarze, nauki i wiarę tych, którzy poprzedzili nas do Domu Ojca.* Ci bracia przyjęli go w „radosnym zgromadzeniu Świętych”, właśnie w przededniu uroczystości Wniebowstąpienia Pańskiego.

Inną cechę osobowości br. Antoniego Ascenzi znajdujemy w jego wypowiedzi: *Pierwszą wartością naszego życia zakonnego jest braterstwo, które zakorzenione jest w Chrystusie i wyraża się w braterskich postawach, służbie, miłości oraz radości.* Są to te same idee, które zawarł w *Projekcie Formacyjnym Włoskich Kapucynów* oraz w licznych konferencjach wygłoszonych we Włoszech i zagranicą.

W tym duchu franciszkańskim, ludzkim i ewangelicznym upominał swoich „braci ludu” (frati del popolo): *Musimy wystrzegać się czterech grzechów, które w sposób szczególny oddalają nas od Boga i pozbawiają świadectwo naszego życia wiarygodności: brak jedności braterskiej, chciwość pieniądza, postawa faryzejska, ciągły smutek.* Jest to napomnienie, które może być testamentem duchowym br. Antoniego.

Ostatnim rysem jego bogatej duchowości, który pragnę podkreślić, jest stałe i pełne uczucia nabożeństwo do Matki Bożej. Chętnie gromadził braci z Prowincji Rzymskiej w różnych sanktuariach maryjnych, aby powierzyć ich matczynej opiece Maryi. W konferencjach i kazaniach miał zwyczaj wspominać Matkę Bożą, w której słodczy -według pełnych czułości słów sługi Bożego br. Mariano z Turynu - smakujemy jakąś kroplę łagodności duszy naszej ziemskiej matki.

Świadectwa, które zostały wysłane z okazji pogrzebu, podkreślają prawie jednogłośnie jego równowagę duchową, zdolność słuchania i prowadzenia dialogu, bycie ludzkim i wrażliwym w kontaktach z innymi, instynktowne wzbudzenie sympatii w ludziach, którzy spotykali się z nim.

Bardzo cenilem jego posługę wykonywaną w duchu prostoty franciszkańskiej i z wielką gorliwością apostołską, napisał Wice Administrator Rzymu, Jego Eminencja, biskup Cesare Nosiglia, który nie mógł być obecny na pogrzebie, gdyż przebywał w tym czasie w Częstochowie. Piesze on dalej: *Jego odejście niech będzie nasieniem, które upadłszy w ziemię, przyniesie owoc i niech wyprosi obfite łaski dla całej rodziny franciszkańskiej Ojców Kapucynów oraz nowe powołania, które za przykładem br. Antoniego, będą potrafiły ofiarować swoje życie dla Kościoła.*

Dni człowieka - mówi psalmista - są jak trawa; kwitnie jak kwiat na polu. Ledwie muśnie go wiatr, a już go nie ma (Ps 103, 15-16).

Jednak mamy nadzieję, że *niewielkie utrapienia obecnego czasu gotują nam bezmiar chwały (2 Kor 4, 17)*. Do tego *bezmiaru chwały* nieskończona dobroć Boga przeniosła - jak wierzymy w głębi naszych serc - brata Antoniego, co jest dla nas pociechą i nadzieją.

ŚWIADECTWA

- Człowiek, który posiadał dar równowagi duchowej, zdolności słuchania i prowadzenia dialogu, mądrości i wielkiej wrażliwości (br. Stefano Baldini - Taskania)
- Br. Antoni był człowiekiem rzetelnym, wzbudzającym sympatię, dobrym, posiadającym prostotę franciszkańską (br. Piergiorgio Vitelli, OFMConv.)
- Gotowy do pomocy, dyspozycyjny, zawsze gotów do słuchania i udzielenia mądrej rady (br. Alessandro Piscaglia - Bolonia)
- Głęboka pokora i łagodność... Osobiście, jako członek Komisji Przygotowawczej PRZ, której br. Antoni przewodniczył, miałem przywilej ciszyć się jego przyjaźnią i doświadczyć jego zdolności obdarzania pogodą ducha oraz entuzjazmem w służeniu braciom (Br. Tewelde Beyene - Erytrea).
- Brat drogi wszystkim, całkowicie poświęcony służbie braciom i Zakonowi. To wszystko było połączone z gorliwością wiary i głęboką duchowością (Br. Stefano Campana - Turyn).
- Człowiek rozważny i rozsądny, ale także serdeczny i uprzejmy (Br. Ambongo Besunga - Kongo).
- Kochał braci, służył Zakonowi z mądrością, roztropnością i radością franciszkańską (Br. Luciano Pastorello).
- Dobry, prosty i mądry (Br. Felice Cangelosi - Definitore generalny).

CURRICULUM VITAE

Antonio Ascensi urodził się w Rzymie, dnia 24 stycznia 1946 roku z rodziców Pietro i Callini Cesarina. Do Niższego Seminarium Serafickiego w Rieti wstąpił 4 listopada 1957 roku, a następnie przeniósł się do Velletri (Rzym), gdzie dokończył gimnazjum. Dnia 14 lutego 1962 roku wstąpił do nowicjatu Braci Kapucynów w Fiuggi i pierwszą profesję zakonną złożył 15 sierpnia 1963 roku. W klasztorze w Alatri dokończył nauki z zakresu filozofii i przedmiotów licealnych, a następnie w Viterbo podjął studia teologiczne. Śluby wieczyste złożył 5 lutego 1967

roku i został wyświęcony na kapłana przez biskupa diecezjalnego Luigiego Boccadoro, dnia 27 marca 1971 roku.

Zaraz po święceniach został wysłany do klasztoru w Alatri jako wicedyrektor Studentatu i jednocześnie student Akademii Teologii Moralnej św. Alfonsa w Rzymie, gdzie zdobył licencjat z teologii moralnej. Następnie został przeniesiony do Viterbo jako wicedyrektor i profesor teologii moralnej. W 1979 roku został wybrany definitorem prowincjalnym i pełnił funkcję wikariusza prowincjalnego w latach 1988-1991, po czym wybrano go Ministrem prowincjalnym w 1994, a w 1997 został potwierdzony na tym stanowisku.

Będąc wikariuszem i prefektem formacji w Seminarium w Viterbo został wezwany do Rzymu, aby współpracować z Ministrem prowincjalnym (1980) w przygotowywaniu IV PRZ, a w 1983 roku minister generalny zlecił mu pomoc w przygotowaniu V PRZ. W 1984 roku obronił doktorat u prof. Del Zotto na Antonianum z tematu „Magisterium franciszkańskie Pawła VI”. W 1985 CISPCap wybiera go na pierwszego delegata na V PRZ. W 1987 roku został sekretarzem Komisji do spraw Kolegium Międzynarodowego San Lorenzo da Brindisi.

W 1989 roku, oprócz nauczania teologii moralnej w Viterbo, organizuje spotkania formacyjne w Cosenza i w 1990, na prośbę ministra prowincjalnego br. Flavio Ubodi, zajmuje się opracowaniem materiałów pomocniczych na okres Adwentu i Zesłanie Ducha Świętego. W tym samym roku rozpoczyna nauczanie teologii moralnej w Wyższym Instytucie Nauk Religijnych w Civitavecchia oraz kieruje wydawaniem miesięcznika *Notiziario Cappuccino*.

W 1991 roku zostaje wybrany wikariuszem prowincjalnym i gwardianem w Rzymie. Angażuje się bardzo w odnowienie i uporządkowanie Biblioteki Prowincjalnej. Nominowano go też wicesekretarzem formacji początkowej i ciągłej w CISPCap i członkiem komisji redakcyjnej *Ratio Vivendi Fratrum*.

W 1992 zajmuje się redagowaniem Projektu Formacyjnego Kapucynów Włoskich. Wybrany Ministrem prowincjalnym w 1994, jednocześnie zostaje nominowany Pierwszym Zastępcą w Radzie Zarządu CIMPCap.

W 1995 CIMPCap ustanawia go Animatorem Sekretariatu do spraw formacji. W 1997 zostaje wybrany Przewodniczącym CIMPCap. Na 48 Zgromadzeniu w Armeno wygłasza referat na temat Braterskiej Wspólnoty Franciszkańskiej dla braci w trudnościach.

Na Kapitule Generalnej 2000 zostaje wybrany definitorem i wikariuszem generalnym Zakonu. Pełniąc tę posługę w ostatnich trzech latach, całkowicie poświęcił się służbie Zakonowi, a szczególnie okręgom włoskim, promując ducha współpracy i dialogu oraz wizytując wszystkie Prowincje, w szczególności domy formacyjne. Jako przewodniczący komisji przygotowawczej VII PRZ, podjął szereg inicjatyw uwrażliwiających braci na „małość (*minoritas*) i pielgrzymi charakter życia”, które są fundamentalnymi wartościami powołania franciszkańsko-kapucyńskiego. W kwietniu 2003 roku został nominowany delegatem Zakonu do spraw wspólnoty w San Giovanni Rotondo.